

Els socialistes ara ho tenen tot guanyat sense la independència

written by Llorenç Prats | 18 de juny de 2021

Els socialistes catalans aprofiten per prendre posicions a les principals empreses espanyoles de futur, les tecnològiques i d'inversions. El socialisme té gent preparada per fer-ho i són prou hàbils per no desaprofitar la situació actual. Els noms de Marc Murta per INDRA, Isaías Taboas per RENFE, Maurici Lucena per AENA o Jordi Hereu per HISPASAT només són la punta de llança d'un reguitzell de professionals que no esperen promeses: les agafen sense més. Aquesta dinàmica ve de lluny. L'equip de Pasqual Maragall i Narcís Serra ja ho tenien clar des del primer dia quan van decidir abandonar propostes nacionals per buscar només solucions comercials. Segurament per aquest motiu es van poder celebrar els Jocs Olímpics a Barcelona el 1992.

Les elits econòmiques catalanes i les que aspiren a ser-ho han de passar per ells, entre altres, si volen tancar acords empresarials o buscar nous negocis. Aquesta dinàmica permet salvar les dificultats d'unes administracions a Catalunya sense recursos ni potestats suficients i els permet trobar les solucions necessàries a través d'aquesta teranyina d'empreses públiques estatals o para estatals. En aquest context, per a una part molt important i decisiva de la societat catalana, la independència del país no suposaria cap canvi per millorar, ja que potser no hi guanyarien tant com fins ara.

El socialisme que va abandonar l'autodeterminació i la vinculació popular catalana ara diu que defensa la convivència i el benestar. Tanmateix, ho explica per raons de mercat, estabilitat i seguretat per no aturar la cadena de consum, i no perquè cregui que aquest és un valor a defensar. S'han

convertit en una mena de neoliberals de cara amable, útils per a la *real politik* en la mesura que poden atraure vots i complir amb la formalitat de la democràcia.

Una estrella d'aquesta dinàmica és la promoció d'Alexandre Colldefors per liderar el projecte de l'alta velocitat Meca Medina a l'Aràbia Saudita. Un projecte internacional amb moltes ramificacions que està igualment sota l'esguard dels pràctics homes de negocis catalans, ara, molts d'ells, en les files socialistes només per raons, també, pràctiques. Un cavall guanyador, vingui qui vingui amb una condició constant: no moure's un mil·límetre de la lògica del mercat, les subvencions i el BOE.

Però tot això es pot trastocar definitivament. No sols pel renovat ímpetu independentista que vol desbancar la deriva capriciosa dels darrers més de tres anys en mans dels presos polítics catalans, sinó perquè els espanyols, que no hi entenen de negocis i van a la seva, no toleren més intromissions catalanes (encara que siguin socialistes neoliberals, com els que hem descrit) en els seus afers de sempre.

I una de les claus poden ser els indults, un cop descartada completament, per improcedent i nefasta, la possibilitat d'una llei espanyola d'amnistia. Els indults despertaran les més fermes conviccions constitucionalistes espanyoles (eufemisme de l'exacerbat nacionalisme espanyol) i també arraconaran definitivament qualsevol opció de fer política pels presos polítics catalans, convertits definitivament, pel sistema espanyol, a uns simples delinqüents agraciats amb privilegis.

Si tot va bé, els catalans tenen totes les opcions per fer efectiva la independència: la democràcia viscuda amb passió.